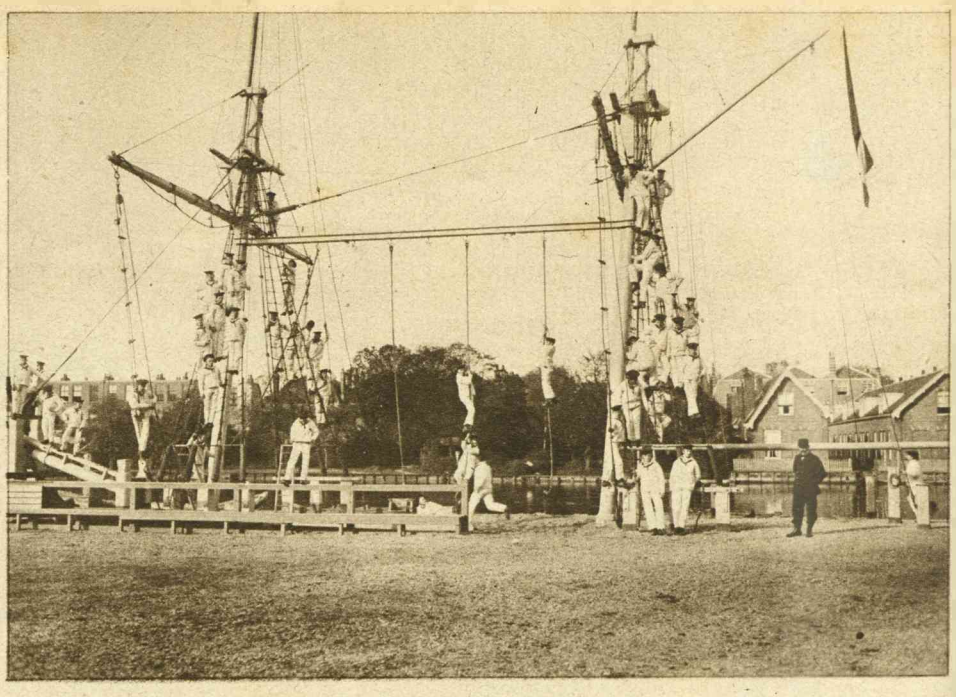

DE VERBOUWING AAN DE KWEEKSCHOOL VOOR ZEEVAART TE LEIDEN.

Eenige nummers terug reeds gaven wij een foto van het bezoek van den minister van Marine, ter gelegenheid van de restauratie en verbouwing van de Kweekschool voor Zeevaart te Leiden. Thans reproduceeren wij hier op deze pagina nog enkele opnamen, die een uitstekend idee geven van deze inrichting, die door de aangebrachte veranderingen geworden is tot een der beste inrichtingen van dien aard in geheel Europa. Foto links: De vóórzijde der gebouwen; rechts en links op de afbeelding het nieuw-bijgebouwde gedeelte. Foto rechts: klimoefeningen der adspirant-zeevaarders.

spreid. Ja — hij pakte zijn koffers — hij ging immers morgen trouwen.

„Erik . . . . !"

Opschrikkend, wendde hij zich om. Zijn moe gezicht plooide zich in rimpels, boos, verbaasd.

„Elli . . . . wat is er, wat wil je ?"

Ze stortte op hem toe, knakte voor hem neer, plettend den zijden zwier van haar baljapon ... greep zijn handen . . .

„Erik — het kan niet, het mág niet . . . ."

Hij zag haar aan, zwijgend, en begréép. Toen maakte hij zich los, drong haar zacht van zich.

„Stil, stil . . . . ga heen ! Wat wil je, wat doe je . . . Hier, door deze deur, ik zal je den weg wijzen, ga heen . . . ."

Maar weer greep ze zijn handen, in vertwijfeling.

„Erik . . . verkóop jezelf niet, gooi je niet weg . . . . !"

Schril had haar stem gekreten door de nachtstilte, brekend ten laatste in een snik . . . Ze vond geen woorden meer . . . zág zich toen plotseling staan in die vreemde omgeving van wreede, vijandige dingen , ... voélde zich machteloos, belachelijk, armzalig, zooals ze daar, in den zijden zwier van haar neergeplette japon, stond tegenover dien nu vreemden, vijandigen man, met z'n moe, verschrikt gezicht...

De tuindeuren, opengekierd door den nachtwind, kletterden . . . . onder aan de trap stond 't groepje, zooeven lachende en pratende, nablijvers — nu in zwijgende, bijna angstige verwondering . . . .

En Elli snelde den tuin in, langs de zwijgende kijkers, die niet begrepen . . . . Door het poortje snelde ze, haar kamerdeur rukte ze open, en op haar bed viel ze neer, in een huivering van smart en onbegrepen schaamte, snikkend tot de dag door de schemering brak . . . .

IV.

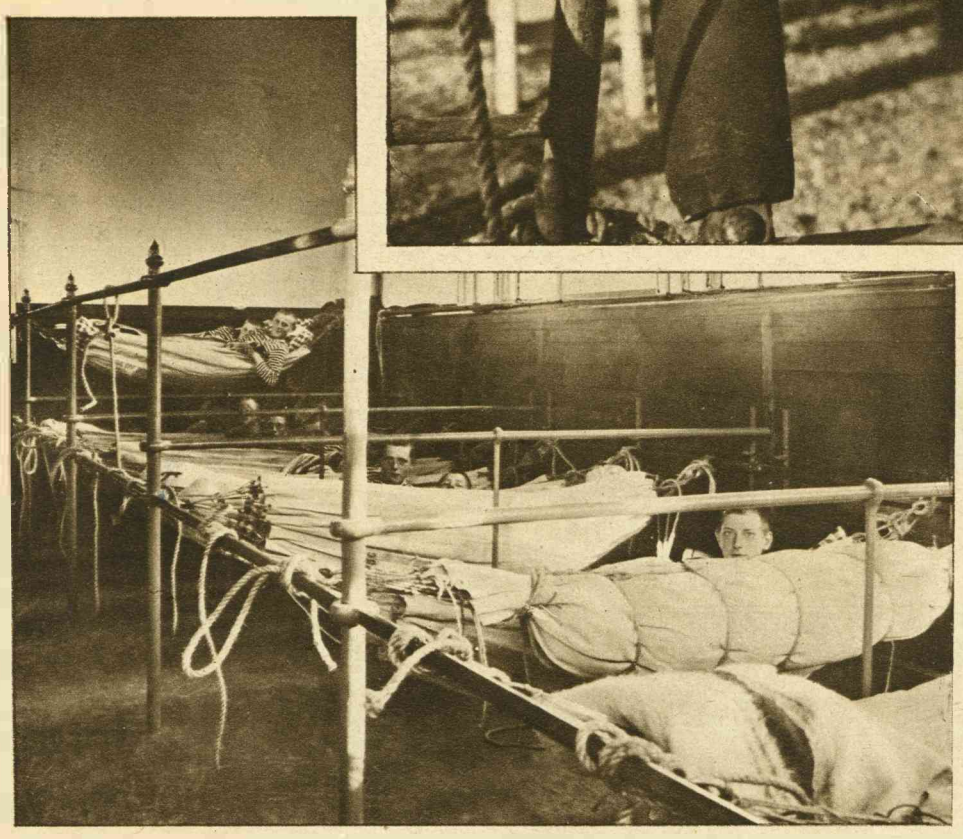
Dien morgen trouwde Erik.

Dien morgen lag Elli op de rustbank in haar kamer, moe, gebroken . . . . verder van het begrijpen, angstiger tegenover het leven dan ooit.

Vele dagen lang sprak men, spottend, fluisterend, over het avontuur van dien nacht: Elli op de kamer van Erik, snikkend, hartstochtelijk . . . .

En de groote daad werd gevonnist.

1900.

Boven: Janmaat poseert; links-onderaan: Een kijkje op de slaapzaal, waar de jeugdige matrozen, evenals op zee, in kooien slapen; rechts-onderaan: De ontspanningszaal waarin de jongens alles vinden om zich in hun vrije uren te amuseeren. *(foto's V.F.B.)*

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.